

hvilken som bekendt ikke lod nogen Del af Statsmaskineriet gaa i Staa, og som iøvrigt var ligesaa rigelig som den Finanslov, han Aaret i Forveien havde taget imod med et Vuf. Han maa formodentlig have sigtet til det Skridt, der her foreligger, til en Nægtelse af hele Finansloven, og han vil da maatte sige, at Nægtelse af Finansloven er Noget, der i Følge sit Væsen ikke hører hjemme indenfor Forfatningens Grændser. Jeg svarer dertil: Ja, det er i og for sig rigtigt. At nægte de finansielle Midler til Statslivets Førelse — forudsat naturligvis, at dette da ikke er en blot Demonstration, saaledes som i 1873, for at fremtvinge enten en Op-løsning eller Ministeriets Afgang, forudsat at dette Skridt skal have reel Betydning, — da er det enstydigt med Fornægtelse af Statens fortsatte Bestaaen. Det er klart nok, at et saadant Skridt i sit Væsen ligger udenfor enhver Forfatning. Finanslovens Nægtelse er ikke et Begreb, der hører hjemme i Statsretten. De Forestillinger, man i tidligere Tider af vort Frihedsliv kan have haft om Finanslovens Nægtelse som et yderste parlamentarisk Kampmiddel, de bero paa en naiv Misforstaaelse. Hverken retligt eller historisk vil der i noget Lands forfatningsmæssige Statsordning findes Plads for en Fremgangsmaade, der involverer en Fornægtelse af selve Statens Eksistens. Og lige saa lidt som dette er et Kampmiddel indenfor Forfatningen, lige saa lidt er det et Magtmiddel udenfor Forfatningen. At nægte Finansloven er af de Revolutioner, der gjøres paa Papiret. Det har ingen Betydning, undtagen under den Forudsætning, at Modparten godvillig bøier sig. Det er et Middel, der enten gjør sin Virkning som blot Demonstration, som Trusel — eller ogsaa virker det aldeles ikke. Enten virker det ved ikke at bruges for Alvor, eller ogsaa er det ubrugeligt. Den Regjering, der er bestemt paa at bruge Vold, paa at gjøre Overgreb mod Rigsdagens Ret, den kommer sandelig ikke i Forlegenhed, fordi den mangler en Finanslov, der er voteret af Rigsdagen. En sliq Regjering kunde jo kjøres lige i Starnfjerdigen.

Alt dette er fuldstændig rigtigt. Det er rigtigt, at der er en forfatningsmæssig Pligt for Parlamentet til at votere en Finanslov — men vel at mærke, under een

Forudsætning: at der overhovedet eksisterer en Forfatning. Der er en forfatningsmæssig Pligt for Parlamentet til at give de fornødne Bevillinger — under een Forudsætning: at Parlamentet har Bevillingsret. Men et Parlament, hvis Bevillingsret er det berøvet, det er lige saa lidt forpligtet til at bevilge, som en Kd er forpligtet til at flybe. Og lige saa lidt er der nogen forfatningsmæssig Pligt for et Parlament til at staa og lybe, til at lade sig bruge til at opretholde et løgnagtigt Skin af en Forfatning, til Trods for at den er tilintetgjort. Nei, under Forhold som disse er den eneste Pligt for Parlamentet den: at sige Sandheden rent ud.

Af de mange Ytringer, der ere faldne paa Folkemøderne i Sommer, er der en, der faavidt jeg erindrer, skyldes til det ærede Medlem fra Lyngby (Nosen) — en Ytring, der rummer Kvintessentsen af hele Situationen. Det er den, at Folkethinget er blevet, eller har gjort sig til et Nul. Den samme Tanke er udtrykt fra anden Side i andre Ord, som f. Ex. naar det er sagt, at „Folkethinget er sat ud af Spillet,“ eller „Ingen maalige Hensyn til Forfatningen“, eller „Vi skulle lære de Karle Disciplin“ — det betyder altsammen det Samme. Men det korteste, klareste, syndigste Udtryk er det, at Folkethinget er et Nul. Derfor er ogsaa vor Stilling og vor Opgave bleven saa simpel. Naar vi nu nægte Finansloven, saa er dette, som jeg har sagt, slet ikke noget Kampmiddel, ikke noget Vaaben; det er ikke noget Elag, som vi mene at føre mod Ministeriet. De, mine Herrer af Høire, De maa ikke gaa hen og tro, at naar Finansloven er forkastet, saa guider Folkethinget sig i Hænderne, praler af at have gjort noget Drabeligt, noget Stort, en Heltegjerning. Nei, Intet mindre. Hvad der her sker, det er blot en ærlig Beskjendelse af, at Folkethinget under disse Forhold er afmægtigt, at naar det ingen Ret har, saa kan det ingen Ret udøve, en Konstatere af, at Forfatningen er suspenderet, en Erklæring om, at vi i Tilgift til vor Afsmagt ikke tillige ville lade os bruge til at være løgnagtige.

Thi det er Sandheden, at Rigsdagens Betydning er bragt ned paa det laveste Nivå, den er Nul; vi kunne ikke komme længere ned. Den Kamp, som Regjeringen fører mod Folket, den kan endnu føres længere